

Максіменцева Н. О.,
*доктор юридичних наук, доцент кафедри парламентаризму
Навчально-наукового інституту публічного управління та державної служби
Київського національного університету імені Тараса Шевченка*

СИСТЕМА НЕПРЯМИХ ВИБОРІВ ПРЕЗИДЕНТА В США ЯК ЗАСАДА ФОРМУВАННЯ КУЛЬТУРИ ВИБОРЧОЇ ДЕМОКРАТІЇ

THE SYSTEM OF INDIRECT PRESIDENTIAL ELECTIONS IN THE UNITED STATES AS A BASIS FOR FORMING A CULTURE OF ELECTORAL DEMOCRACY

У статті автор визначає засади формування культури виборчої демократії через встановлену у державі виборчу систему та історично закріплені форми прямої демократії щодо виборів, особливо Президента у президентській республіці.

Автором робиться аналіз впливу системи непрямих виборів на здійснення виборцями свого волевиявлення та відношення до проведених у державі виборів. У статті підкреслюється роль історично зафіксованих форм непрямих виборів у вигляді інституту виборців. Така система з одного боку, має більш ускладнений формат досягнення результату у вигляді особи, яка перемагає, а з іншого боку, гарантує кожному штату підкреслити свій особистий внесок у результати виборів та обрання дійсно належного кандидата.

У статті наголошується на наявній сьогодні проблематиці щодо сумнівів деяких експертів чи така система, яка була актуальною пару століть тому, відповідає потребам сьогоденного суспільства чи така дань історичним подіям та стану розвитку буржуазної Америки гальмує розвиток демократії та взагалі ставить під сумнів результати народного голосування.

Автором робиться аналіз проведення голосування за системою непрямих виборів із застосуванням додаткового інституту виборців та формою підрахунку голосів, де важливо лише формат голосування 50% +, а решта голосів надалі не мають значення.

Отже говорячи про загальне розуміння виборів як форму народного волевиявлення можна з одного боку зазначити, що кожен голос кожного виборця у кожному штаті має набути вирішального значення у загальному підрахунку, проте з іншого боку, автор говорить про дійсний вплив та наявність соціальної відповідальності кожного громадянина за результати виборів і така відповідальність стає більш вагомою саме у системі непрямих виборів, а отже впливає на культуру виборчої демократії. Так кожен громадянин кожного штату держави знає, що буде зараховано лише ті показники, які дають більше половини голосів виборців, отже фактично кожен голос має вирішальне значення, бо дуже часто відрив складає 3-5%, а отже кожен голос може вирішити хід подій та переважити ваги на бік іншого кандидата. Тобто фактично такий формат хоч і є застарілим, однак стимулює виборців приймати участь у виборах а отже впливає на формування культури виборчої демократії та процес виборів як найголовніший та впливовіший акт реалізації права народу, його влади та передачі такої влади виборчим представникам.

Ключові слова: *колегія виборців, колегія виборників, виборці, виборча система, форма виборів, пряма демократія, виборчий округ, кандидат, сенат, Віце-Президент.*

In the article, the author defines the principles of formation of a culture of electoral democracy through the electoral system established in the State and historically established forms of direct democracy in relation to elections, especially the President in a presidential republic.

The author analyses the impact of the system of indirect elections on the voters' expression of their will and attitude to the elections held in the country. The article emphasises the role of the historically established forms of indirect elections in the form of the electoral college. Such a system, on the one hand, has a more complicated format of achieving the result in the form of a winning person, and on the other hand, guarantees each state to emphasise its personal contribution to the election results and the election of a truly appropriate candidate.

The article emphasises the current problem of doubts of some experts as to whether such a system, which was relevant a couple of centuries ago, meets the needs of today's society or whether such a tribute to historical events and the state of development of bourgeois America hinders the development of democracy and generally calls into question the results of the election. The author analyses the voting under the indirect election system with the use of an additional institution of vot-

ers and the form of vote counting, where only the 50%+ voting format is important, and the remaining votes are irrelevant.

Thus, speaking about the general understanding of elections as a form of popular will, on the one hand, it can be noted that every vote of every voter in every state should be decisive in the overall calculation, but on the other hand, the author speaks about the real impact and social responsibility of every citizen for the election results, and such responsibility becomes more significant in the system of indirect elections, and therefore affects the culture of electoral democracy. Thus, every citizen of every state of the country knows that only those indicators that give more than half of the votes will be counted, so in fact, every vote is crucial, because very often the gap is 3-5%, and therefore every vote can decide the course of events and tip the scales in favour of another candidate. In other words, although this format is outdated, it encourages voters to participate in elections and thus influences the formation of a culture of electoral democracy and the democracy and the electoral process as the most important and influential act of exercising the right of the people, their power and the transfer of such power to elected representatives.

Key words: *electoral college, electoral college, voters, electoral system, form of election, direct democracy, electoral district, candidate, senate, vice president.*

Протягом майже 2-х років триває страшенна війна в Україні. Багато життів забрала вона вже і скільки забере ще невідомо. Але можна констатувати одне: «Україна сьогодні є іншою, вона є європейською, вона будує європейські цінності кров'ю». У чому ж є ці принципи, що на так важко і так болісно маємо їх виборювати? У тому числі, у підході до виборів, які мають змінитись і сформувався нові форми культури виборчої демократії. Такими формами мають стати, перш за все, відповідальне ставлення громадян до процесу проведення виборів, підвищення соціальної відповідальності участі у виборчому процесі; наявність причинно-наслідкових зв'язків між особистою участю громадян та результатами виборів; відповідальність обраних народним голосуванням осіб перед своїм електоратом; тісний зв'язок та системи впливу на рішення, дії виборних представників. В цьому має сьогодні відбутись трансформація культури виборчої демократії в Україні як в державі, яка перемогла, державі, яка виборола європейські цінності демократії важким шляхом.

Наступні вибори повоєнної України мають відбутись за участі людей з іншим рівнем культури виборчої демократії, бо відповідальність за обраних представників, які будуть відроджувати державу, лежить колосальна. І від того, хто саме стане наступним депутатом, а особливо Президентом держави, кому довіряють люди свої надії і сподівання у побудові нової держави з дійсно європейськими цінностями, залежить наше майбутнє і майбутнє наших дітей.

Отже досвід виборчої демократії не з'являється невідомо звідки. Кожна держава формує його особистим шляхом і доходить

важкими дорогами, сповненими буремних подій та глибоких розумінь. Проте шлях може бути різним, але загальні цінності залишаються базовими і серед них саме і є культура виборчої демократії у державі, у підході до формування державних органів та у способі та формі організації виборчого процесу та ролі кожного громадянина у його здійсненні, та особливо в результаті.

Досліджуючи питання формування культури виборчої демократії доцільним є вивчення досвіду інших країн, особливо таких, які мають найвагоміші досягнення у формуванні культури виборчої демократії. Мова йде про Сполучені Штати Америки (далі – США), де засади виборчої демократичної формувались не за один день, але є стабільними і цей феномен потребує дослідження та виокремлення пропозицій щодо запровадження їх можливо в Україні у період повоєнних виборів.

Перший вівторок після першого понеділка листопада – день президентських виборів [1]. Виборці США проводять дослідження, вибрали свого улюбленого кандидата та готові голосувати. Коли заповнюється бюлетень, ставиться позначка біля імені цього кандидата. Виборці зробили це – виборці проголосували за свого кандидата, здавалося б що саме так. Але не зовсім. Незважаючи на те, що ви поставили позначку біля імені кандидата в президенти, виборці насправді проголосували за того, чие ім'я, ймовірно, взагалі не було в бюлетені: за виборця. Після виборів цей же виборець віддасть свій голос за Президента через процес, який називається колегією виборців, що безпосередньо вплинуло на формування культури виборчої демократії в державі.

Колегія виборців (вибірників)

Колегія виборців (вибірників) – це процес, за допомогою якого американці обирають президента. Замість того, щоб безпосередньо голосувати за президента, американці голосують за «список» виборців своєї партії. Потім виборці віддають свої голоси, так звані електоральні голоси, за кандидата, який переміг у їхньому штаті. Всього є 538 голосів виборців, а кандидатам у президенти потрібно 270, щоб бути обраним президентом [2].

Механізм Колегії виборців

Колегія виборців складається з кількох етапів. Кожен штат отримує певну кількість голосів виборців залежно від загального представництва в Конгресі: кількості представників Палати представників і сенаторів разом. Хоча він не представлений у Конгресі, 23-я поправка дала округу Колумбія трьох виборців [3]; раніше вона не могла брати участь у президентських виборах. Пуерто-Ріко та інші недержавні території не мають голосів виборців. Американські громадяни в цих місцях не можуть брати участь у загальних виборах, хоча вони можуть голосувати на праймеріз.

Коли американці голосують за кандидата в президенти від певної партії, вони фактично голосують за виборців цієї партії. У кожному штаті, крім Мен і Небраски, кандидат, який переміг на виборах, отримує всі голоси виборців цього штату. Отже, якщо кандидат від Демократичної партії виграє всенародне голосування в Нью-Йорку, то Демократична партія має право надіслати свій список виборців до Колегії виборців. Якщо кандидат від Республіканської партії перемагає в Нью-Йорку, Республіканська партія надсилає свій список виборців. Мен і Небраска мають систему округів [4]. Два загальних виборщика представляють будь-якого кандидата, який переміг у штаті в цілому, а один виборець представляє переможця кожного виборчого округу.

Виборців обирають перед виборами партії, які вони представляють. Тридцять три штати обирають своїх виборців через партійний з'їзд, а сім штатів і округ Колумбія обирають їх через партійні комітети штатів. Інші десять штатів в обирають виборців шляхом комбінації призначень губернаторами, партійними кандидатами, головами штатів, кандидатами в прези-

денти та іншими особами. Як правило, виборці мають бути членами партії та зареєстрованими для голосування, а також зобов'язуються голосувати на основі партійного квитка, **хоча конституція не зобов'язує це робити.**

Після загальних виборів у листопаді переможна група виборців від кожного штату збирається в столиці штату. Майже завжди кожен виборець віддає один бюлетень за кандидата, якого він обіцяв підтримувати. Проте **лише 26 штатів і округ Колумбія «прив'язують» виборців до цього кандидата** шляхом поєднання присяг, штрафів та інших методів. Виборці, які віддають свій бюлетень за когось іншого, а не за кандидата, який переміг у своєму штаті, називаються **невірними виборцями (faithless electors, eng.)**. Хоча невірні виборці були присутні на багатьох виборах, вони ніколи не визначали президентство. У сучасну епоху виборці майже завжди голосують за кандидата, якому вони присягають, хоча на виборах 2016 року було семеро невірних виборців [5].

Щоб стати президентом, кандидати повинні набрати 270 голосів. Якщо жоден кандидат не досягає цього, Палата представників вирішує, хто переможе на виборах, які називаються умовними виборами. Кожна делегація штату віддає один голос за одного з трьох найкращих кандидатів. Таке траплялося лише двічі в історії США, у 1800 і 1804 роках.

Більшість штатів розподіляють голоси виборців за принципом «переможець отримує все», тобто кандидат може отримати лише на один голос більше, ніж його/її суперник, і виграти всі голоси виборців цього штату. Таким чином, кандидат може виграти Колегію виборців, але програти всенародне голосування [6]. Насправді це траплялося п'ять разів в історії США: з Джоном Квінсі Адамсом у 1824 році, Резерфордом Б. Хейсом у 1876 році, Бенджаміном Харрісоном у 1888 році, Джорджем Бушем у 2000 році та Дональдом Дж. Трампом у 2016 році.

Отже, 6 січня віце-президент відкриває бюлетені від кожного штату перед спільним засіданням Конгресу. Голоси підраховуються, і віце-президент оголошує ім'я наступного президента. Потім 20 січня відбувається інавгурація президента. Фактично можна констатувати, що застосування такого механізму, з одного

боку, гарантує виборцям врахування їх голосів, а з іншого, стимулює їх фактично приймати участь у виборах, бо важливим є наявність більшості голосів за кожного кандидата і, отже, голос кожного має бути вирішальним. Тобто можна стверджувати, що така система є формою стимулювання розвитку культури виборчої демократії у США.

Історизм Колегії вибірників

Колегія вибірників заснована відповідно до статті II, розділ 1 Конституції. Вона була створена як компроміс між делегатами на Конституційному конвенті, які не могли дійти згоди щодо того, як обирати голову виконавчої влади. Центральна дискусія була між делегатами, які хотіли, щоб президент обирався прямим всенародним голосуванням, і тими, хто бажав, щоб президента обирав Конгрес.

Делегати, які виступали проти всенародного голосування, були стурбовані різними причинами. Вони припустили, що виборці не можуть мати достатньо інформації, щоб зробити усвідомлений вибір. Як пояснив тоді один з батьків-засновників американської конституції і делегат від Південної Кароліни Чарльз Пінкні (Charles Pinckney), «виборці будуть недостатньо обізнаними (з кандидатами у президенти), і всі вони будуть голосували за людей зі своїх штатів» [7]. Багато інших делегатів припускали, що необізнані американці за замовчуванням голосуватимуть за кандидатів із рідного штату. Це викликало серйозне занепокоєння серед малих штатів. Як пояснив Олександр Гамільтон у *Federalist No.68* [8], малі штати вважали, що за умови прямого всенародного голосування всі президенти будуть вихідцями з великих штатів.

Рабство також зіграло свою роль у цій дискусії. Делегати Півдня виступали проти народного голосування, оскільки воно не дозволяло їм використовувати своє безправне поневолене населення на свою користь. Якби Конгрес обрав президента, компроміс дозволив би Півдню мати більш важливе слово. Південні штати не мали б такої переваги за прямого всенародного голосування.

Зрештою делегати створили Колегію вибірників. Це не було прямим народним голосуванням і не дозволяло Конгресу обирати президента, за винятком випадків умовних виборів,

що робило їх компромісом між фракціями. Фактично історичні обставини зумовили формування виборчої демократії в державі саме у формі відповідальності органів різних рівнів та підходу до формування їх системи в державі в цілому.

Правові засади та наслідки впровадження системи Колегії вибірників

До 1804 року американських президентів обирали трохи інакше. Відповідно до початкових правил, перелічених у статті II Конституції, члени Колегії вибірників віддавали два голоси за обраних ними кандидатів, не роблячи різниці між тим, кого вони хочуть бачити президентом чи віце-президентом. Після підрахунку голосів той, хто набрав найбільшу кількість голосів, обирався президентом, а той, хто посідав друге місце, ставав віце-президентом. Нічия за перше місце вирішувалася в Палаті представників, а за друге місце – у Сенаті.

Ці правила регулювали перші чотири президентські вибори; однак швидко виникла проблема. У 1796 році федераліст Джон Адамс був обраний президентом, а його політичний суперник, демократ-республіканець Томас Джефферсон, був обраний віце-президентом завдяки тому, що він отримав друге місце за кількістю голосів. Ні федералісти, ні демократи-республіканці не хотіли, щоб члени протиприборчих партій разом керували країною, тому обидва розробили план наступних виборів. Один із виборців колегії вибірників утримався б від повторного голосування, щоб надати своєму кандидату в президенти один додатковий голос. Однак план Демократичної Республіканської партії провалився, і Джефферсон отримав таку ж кількість голосів, як і його кандидат у віце-президенти Аарон Берр на виборах 1800 року. Палата представників була змушена врегулювати нічию, і вже стало очевидно, що потрібно було вносити законодавчі зміни у виборчий процес.

У 1803 році Конгрес після промови Сенатора штату Массачусетс Тімоті Пікеринга (Timothy Pickering) запропонував дванадцятку поправку, яка переписала початкові правила голосування в Колегії вибірників, дозволяючи виборцям розрізняти президента і віце-президента [9]. Дванадцята поправка була ратифікована необхідним тринадцятим штатом 15 червня

1804 року [10], і нові правила набули чинності під час президентських виборів у листопаді того ж року.

Зміст 12-ї поправки до Конституції США

Виборці збираються у своїх відповідних штатах і голосують бюлетенями за Президента та Віце-президента [11], принаймні один із яких не повинен проживати в одному з ними штаті; вони повинні вказати у своїх бюлетенях особу, за яку проголосували як Президента, і в окремих бюлетенях для голосування особу, за яку проголосували як Віце-президента, і вони повинні скласти окремі списки всіх осіб, за яких проголосували як Президента, і всіх осіб, за яких проголосували як Віце-президента та про кількість голосів за кожного, які списки вони повинні підписати та засвідчити та передати запечатаними до резиденції уряду Сполучених Штатів на ім'я голови Сенату;

Голова Сенату в присутності Сенату та Палати представників відкриває всі сертифікати (tickets), а потім підраховує голоси;

Особа, яка має найбільшу кількість голосів за Президента, є Президентом, якщо така кількість становить більшість від загальної кількості призначених Виборщиків; і якщо жодна особа не має такої більшості, тоді з осіб, які мають найбільше число, що не перевищує трьох, у списку тих, за кого проголосували як Президента, Палата представників негайно шляхом голосування обирає Президента. Але при виборі Президента голоси набуваються штатами, представництво від кожного штату має один голос; кворум для цієї мети складається з члена або членів від двох третин штатів, і для вибору потрібна більшість усіх штатів. І якщо Палата представників не обере Президента, коли право вибору передається їй, до четвертого дня наступного березня, тоді Віце-президент виконує обов'язки Президента та, як і у випадку смерті або іншого конституційного приводу недієздатності чи відсторонення Президента.

Особа, яка має найбільшу кількість голосів як віце-президент, є віце-президентом, якщо така кількість становить більшість від загальної кількості призначених виборщиків, а якщо ніхто не має більшості, то з двох найбільших номерів у списку, Сенат обирає віце-президента; кворум для цієї мети складається з двох

третин від загальної кількості сенаторів, і для вибору потрібна більшість від загальної кількості. Але жодна особа, яка за конституцією не може бути обрана на посаду президента, не може бути обрана на посаду віце-президента Сполучених Штатів.

Тлумачення

Згідно з реформованою системою Колегії виборців, кожен виборець окремо голосує як за кандидата в президенти, так і за кандидата в віце-президенти. Виборцям, як і раніше, не дозволялося голосувати за кандидатів, які обидва проживають у штаті виборця – вони повинні голосувати принаймні за одного кандидата, який проживає в іншому штаті. Як і в початковій системі, Палата представників все ще відповідала за врегулювання будь-яких зв'язків щодо кандидатів у президенти, зокрема шляхом вибору президента з трьох кандидатів, які отримали найбільшу кількість голосів виборців [12]. Сенат, як і раніше, відповідав за врегулювання зв'язків щодо кандидатів у віце-президенти шляхом вибору з двох найкращих кандидатів, які отримали голоси виборців. Нарешті, Дванадцята поправка конкретно зазначає, що кандидати у віце-президенти повинні відповідати тим самим конституційним вимогам для президентства, щоб мати право на посаду, нове положення в Конституції.

Отже така багатоступенева конструкція фактично давала певні гарантії виборцям у обранні найкращих та тих, кого дійсно підтримує народ держави, її виборці. Тобто це безпосередньо впливало на формування культури виборчої демократії щодо гарантування представлення осіб, яких дійсно підтримують виборці та створення механізмів їх реальної і впевненої перемоги як елементу виборчої демократії.

Судова практика

Справи Верховного суду, які стосуються Дванадцятої поправки, часто зосереджені на державних процесах відбору виборців. Стаття II Конституції дозволяє штатам вирішувати, як вони бажають призначати виборців, а сама Дванадцята поправка лише деталізує процедуру голосування для виборців після їх обрання. Таким чином, Суд неодноразово постановляв, що штати мають широкі повноваження визначати, хто може бути виборцем і як він повинен голосувати. Наприклад, у справі «Рей про-

ти Блера» [13] 1952 року Суд постановив, що штати можуть відхиляти потенційних виборців, які відмовляються підтримувати кандидатів від своєї політичної партії. Подібним чином Суд постановив у справі «Чіафоло проти Вашингтона» [14] у 2020 році, що штати мають право покарати або замінити виборців, які відмовляються віддати свій голос на виборах за кандидата, обраного виборцями штату. Оскільки Дванадцята поправка не встановлює процедури відбору виборців, це питання залишається на розсуд штатів, як передбачає стаття II Конституції.

Протиріччя

Хоча Дванадцята поправка досить просто оновлює процес Колегії виборщиків, вона не обійшлася без суперечок. Під час його ухвалення кілька сенаторів хвилювалися, що встановлення окремого бюлетеня для віце-президента означатиме, що кандидатів у віце-президенти більше не відбиратимуть на основі їхніх заслуг, а на основі переваг, які вони можуть запропонувати, що може зробити їхнього кандидата у президенти більш виборним. Це правда, що сьогодні ми часто бачимо, як кандидати в президенти обирають кандидатів у віце-президенти зі змінних штатів із конкурентними голосами виборців, або обирають кандидатів, які нібито здатні мобілізувати групи голосування, які потрібні президенту для перемоги, наприклад євангельських християн (баптистів) або виборців з різних расових категорій.

Крім того, сама Колегія виборців є суперечливим закладом у Сполучених Штатах. Протягом останніх десятиліть багато виборців дедалі більше підтримували те, щоб всенародне голосування на президентських виборах визначало переможця. На п'ятьох виборах в Америці переможець фактично отримав менше голосів, ніж його суперник, але переміг, оскільки отримав більшість голосів Колегії виборників. Це викликало питання про те, наскільки ця система справді демократична [15]. Загальна вимога про те, що виборці повинні голосувати за того, хто отримує загальний голос у їхньому штаті, може допомогти представляти інтереси населення штату; однак ведуться дискусії щодо того, чи це те, що засновники насправді мали на меті. Оскільки Колегія виборників мала захистити громадян від прийняття неправиль-

но поінформованих рішень, ідея про те, що вона повинна відображати лише волю народу, суперечить початковому наміру та робить ще більш незрозумілим, чому її не скасовують на користь всенародного голосування.

Квінтесенція 12-ї поправки

Дванадцята поправка встановила американську виборчу систему, яку світ знає сьогодні. Необхідно зважити міркування щодо цінності цієї системи разом із її потенційними недоліками. Будь-яка представницька демократія повинна мати можливість обирати лідерів, які дійсно представляють інтереси її громадян. Як учасники політичної системи, кожен американський виборець має відповідальність за те, щоб їх голоси були почуті в процесі вибору лідера

Виклики системі Колегії виборників

Отже дослідивши виборчу систему США щодо наявності механізму непрямих виборців за допомогою колегії виборників можна зазначити про її вплив на формування культури виборчої демократії, розуміння того, як працює американська демократична система та що насправді відбувається, коли американці голосують за президента. Система формує їх президентські вибори: вона створює «мінливі штати» (swing states, battleground states), «червоні штати» та «блакитні штати» та визначає, де кандидати витрачають свій час і гроші на кампанію [16]. Отже з одного боку, розділяє штати за певним ставленням та результатами виборів, а з іншого відображає загальні засади реалізації культури виборчої демократії в державі шляхом розуміння, що саме твій голос може стати переважним у перемозі твого кандидата на виборах. Наразі точаться багато дискусій щодо того, чи є Колегія виборників найкращим способом для США обрати президента [17]. Значна частина цих дебатів пов'язана з початками, першоджерелами виникнення Колегії виборників і початковими причинами її створення. Багато людей вважають, що такий інститут застарів, і більше не відповідає цілям батьків-засновників США, шкодить демократичному процесу, а не допомагає йому. Проте, на нашу думку, перш за все, він заклав і продовжує цей шлях формування культури виборчої демократії в державі шляхом організації прямих, вільних, демократичних виборів, де важливим є голос кожного через виокремлення такого результату по різних шта-

там та фактично надання можливості бути оголошеними переможцями не просто у загальній кількості голосів всієї багатомільйонної держави, а більш близького для кожного виборця рівня штату держави, а отже і соціальної від-

повідальності за особисте ставлення та участь кожного у виборах через сформованість культури виборчої демократії та дозрілість суспільства щодо ролі кожного громадянина у виборі Президента держави.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Andrews E. Why Is Election Day a Tuesday in November? *HISTORY.COM*. Updated November 2, 2020. <https://www.history.com/news/why-is-election-day-a-tuesday-in-november>
2. What is the Electoral College? Last reviewed on July 6, 2023. <https://www.archives.gov/electoral-college/about>
3. Dilley, Nicholas J. Constitutional Amendments – Amendment 23 – “Extending the Vote to the District of Columbia”. *RONALD REAGAN Presidential Library & Museum*. <https://www.reaganlibrary.gov/constitutional-amendments-amendment-23-extending-vote-district-columbia#:~:text=Amendment%20Twenty%2Dthree%20to%20the,may%20participate%20in%20presidential%20elections.>
4. MAINE & NEBRASKA. *Fair Vote*. https://fairvote.org/archives/the_electoral_college-maine_nebraska/
5. Fadem B. Supreme Court’s “faithless electors” decision validates case for the National Popular Vote Interstate Compact. July 14, 2020. <https://www.brookings.edu/articles/supreme-courts-faithless-electors-decision-validates-case-for-the-national-popular-vote-interstate-compact/>
6. Ceaser J. W., Raskin J. Article II, Section 1, Clauses 2 and 3. Common Interpretation. *National Constitution Center*. <https://constitutioncenter.org/the-constitution/articles/article-ii/clauses/350>
7. September 5, 1787: Refining the Proposal. *National Park Service*. <https://www.nps.gov/articles/000/constitutionalconvention-september5.htm>
8. The Mode of Electing the President. From the New York Packet. Yale Law School. Lillian Goldman Law Library. *The Federalist Papers: No. 68*. March 14, 1788. https://avalon.law.yale.edu/18th_century/fed68.asp
9. Speech in favor of the Twelfth Amendment, 1803. *THE GILDERLEHRMAN INSTITUTE OF AMERICAN HISTORY*. <https://www.gilderlehrman.org/history-resources/spotlight-primary-source/speech-favor-twelfth-amendment-1803>
10. AMENDMENT XII. *Drexel University Office of Government and Community Relations*. <https://drexel.edu/ogcr/resources/constitution/amendments/amendment12/>
11. Contingent Election of the President and Vice President by Congress: Perspectives and Contemporary Analysis. *Congressional Research Service*. Updated October 6, 2020. <https://crsreports.congress.gov/product/pdf/R/R40504/7>
12. The U.S. House Of Representatives. US Capitol Visitor Center. <https://www.visitthecapitol.gov/education-resource/us-house-representatives>
13. RAY v. BLAIR. *Justia US Supreme Court*. Decided April 15, 1952. <https://supreme.justia.com/cases/federal/us/343/214/>
14. CHIAFALO ET AL. v. WASHINGTON. *SUPREME COURT OF THE UNITED STATES*. Decided July 6, 2020. https://www.supremecourt.gov/opinions/19pdf/19-465_i425.pdf
15. Weiner D., Scotnicki K. How Electoral Votes Are Counted for the Presidential Election. *Brennan Center for Justice*. February 16, 2023. <https://www.brennancenter.org/our-work/research-reports/how-electoral-votes-are-counted-presidential-election>
16. Estes T. THE BLUE STATES AND THE RED STATES: SCOUTING THE ELECTORAL MAP AT THE OUTSET OF THE 2004 PRESIDENTIAL CAMPAIGN. *Oakland University Department of History*. https://www.oakland.edu/Assets/upload/docs/Department-of-History/faculty/7_blueandred.PDF
17. Leonhardt D. Is the Electoral College Becoming Fairer? *The New York Times*. September 12, 2023. <https://www.nytimes.com/2023/09/12/briefing/electoral-college-gop-democrats.html>